

ning til Sagførerforeningens Skrivelse, absolut er det bedste, tillader jeg mig at slutte mig til Anbefalingen af, at disse Mindretallets Ændringsforslag vedtages. Jeg gaar ud fra, at der, for saa vidt det utrolige skulde ske, at dette det bedste ikke skulde blive vedtaget i dette høje Ting, vil blive afholdt nyt Udvalgs møde, for at vi kan drøfte, om det saa er hensigtsmæssigt at gaa den Vej, som ogsaa er antydet af Mindretallet i dets Betænkning, nemlig at lave Forslaget om, saa at Reformen virkelig blev en simpel og god Reform, og helt se bort fra det større og mere omfattende Lovforslag, som er fremsat af Ministeren.

Justitsministeren (Bülow): De Ændringsforslag, der er stillede af hele Udvalget, er af redaktionel Betydning; dem kan jeg tiltræde. Ændringsforslag Nr. 1, der er stillet af et Mindretal, skal jeg ikke tage absolut Afstand fra; det angaar et Spørgsmaal, jeg ikke tillægger videre Betydning, nemlig om Forkyndelsen skal være gratis i Tyendesager og Aftægtssager. Her er der to forskellige Hensyn, der staar mod hinanden; det ene er det Hensyn, at i Tyendesager og Aftægtssager skal Forkyndelsen være gratis; det andet er Hensynet til Stævningmændene. Disse er jo ganske private Personer, og man kan sige, at det er ganske ubegrundeligt, hvorfor en privat Person skal besørge et Ærinde for en anden uden at faa noget som helst for det; det er ganske urimeligt, at en Stævningmand skal kunne sendes ud maaske en eller to Mil og ikke faa det ringeste for det. Hvis han fik Betaling af det offentlige, var der endda ikke noget at sige til Ændringsforslaget; men det faar han ikke. Jeg lægger som sagt ikke megen Vægt paa, om Ændringsforslaget bliver vedtaget eller ej.

Derimod har ærede Medlemmer jo hørt, at det er Ændringsforslag Nr. 5, hvorom Striden særlig staar. Det er stillet af et Mindretal, medens Flertallet ikke er gaet med til det, og ærede Medlemmer har jo hørt gennem Udtalelser af de tre sidste ærede Talere, at den, der bærer Ansvar for det, er mig. Jeg skal gerne paatage mig det fulde Ansvar derfor. Naar jeg har taget Afstand fra dette Ændringsforslag, vil ærede Medlemmer selvfølgelig forstaa, at det aldeles ikke er af politiske Grunde, men kun af juridiske Grunde, fordi jeg mener, det ikke er forsvarligt at indføre den Ordning, der er foreslaaet her; og den Mening staar jeg meget fast paa. Den

deles ikke alene af mig personlig, men af Justitsministeriets Embedsmænd; de vilde anse det for ganske forkasteligt, at Lovforslaget blev vedtaget med denne Bestemmelse, og jeg skal bemærke, at blandt Justitsministeriets Embedsmænd findes Folk, der har fungeret som Dommere i flere Aar. Det, der har bevæget Mindretallet til at stille dette Ændringsforslag, er den danske Sagførerforeningens Skrivelse af 24. Januar 1913. Nu beder jeg ærede Medlemmer bemærke de Ord i Skrivelserne, som Mindretallet i Udvalget lægger Vægt paa, Skrivelserne er trykt som Bilag til Betænkningen, og de omtalte Ord findes i 2det Stykke. Det hedder der, at man indenfor Sagførerstanden er tilbøjelig til at mene — jeg vil straks gøre opmærksom paa, at det er et reserveret Udtryk, Sagførerstanden der benytter, og jeg tvivler meget om, at der er Enstemmighed om dette Spørgsmaal indenfor den danske Sagførerstand —, at den i Forslagets § 3 ff. omhandlede fakultative Forkyndelse gennem Postvæsenet ikke vil faa nogen nævneværdig Betydning i det praktiske Liv for Udenretsstævninger. De skriver altsaa ikke, at Loven ikke vil faa nogen nævneværdig Betydning, saaledes som det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) to Gange sagde — en Gang sagde han rigtigt, hvad der stod —, nej, det er kun for saa vidt angaar Udenretsstævninger, at de mener, at den ikke faar nævneværdig Betydning.

Efter Lovforslaget skulde Fremgangsmaaden være den, at Sagføreren eller Parten gaar med sin Stævning og med Genparten deraf hen paa Retskontoret, og saa bliver baade Originalen og Genparten forsynet med Sagens Løbenummer — jeg vilde for øvrigt finde det naturligt, om man straks førte den ind i Retslisten, hvor den alligevel skal indføres, og forsynede selve Stævningen og Genparten med Retsnummeret —, og Retskontoret besørger saa Genparten sendt med Posten med nye dertil bestemte Blanketter, paa hvilke det udtrykkelig angives, at det er i Henhold til denne Lov, at denne Forsendelse afgives til Postbesørgelse; saa ved Retskontoret, at der inden i denne Konvolut ligger en Indkaldelse til at møde for Retten til det og det Tidspunkt. Den Ændring, Mindretallet vil have indført, er, at Sagføreren eller Parten direkte skal kunne henvende sig til Postvæsenet, idet man mener, at det er nemmere. Nu skal han ifølge Lovforslaget først henvende sig til